

MENESTYSDEKKARI AUSTRALIAN POLTTAVASSA KUUMUUDESSA

KUIVA KAUSI

TAMMI

JANE HARPER

JANE HARPER

Kuiva kausi

Suomentanut Mari Hallivuori

TAMMI

Englanninkielinen alkuteos *The Dry* ilmestyi 2016 Australiassa.

Copyright © Jane Harper, 2016

Suomenkielinen laitos © Mari Hallivuori ja Tammi 2019

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-0375-1

Painettu EU:ssa

Vanhemmilleni Mikelle ja Helenille,
jotka aina lukivat minulle.

Johdanto

Kuolema oli vierailut tilalla ennenkin, eivätkä lihakärpäset olleet nirsoja. Niille kelpasi yhtä hyvin eläimen raato kuin ihmisruumiskin.

Kuivuuden takia kärpäsillä oli ollut sinä kesänä runsauden pula. Ne etsiytyivät ammottaviin silmiin ja avohaa-voihin, kun Kiewarran tilalliset joutuivat lopettamaan luisvaa karjaansa. Ilman sadetta ei saatu rehua. Ja kun rehu loppui, pikkukaupungissa päivästä toiseen pilvettömänä pysyvän taivaan alla oli tehtävä kipeitä päätöksiä.

”Kyllä tämä kohta loppuu”, viljelijät sanoivat, kun sateetomat kuukaudet venyivät jo toiselle vuodelle. He toistelivat lausetta toisilleen kuin mantraa ja hokivat sitä hiljaa mielessään kuin rukousta.

Mutta Melbournen tv-meteorologit olivat eri mieltä. Sympaattiset pukumiehet ilmastoiduissa studioissaan mainitsivat aiheen usein ohimennen iltakuudelta. Vuosisadan pisin kuivuusjakso. Sääilmiöllä oli nimikin, jonka ääntämyksestä ei oikein koskaan päästy yksimielisyyteen. *El Niño*.

Lihakärpäset olivat tyytyväisiä. Sen päivän löydökset olivat kuitenkin tavanomaisesta poikkeavia. Pienempiä ja karvattomampia. Mutta se oli yhdentekevää. Tärkeimmät ominaisuudet olivat samat. Lasittunut katse. Avoimet haavat.

Tuorein ruumis oli aukealla. Kesti hetken kauemmin, että kärpäset löysivät kaksi muuta maatalosta, vaikka ulko-ovi heilui kutsuvasti levällään. Ne, jotka jatkoivat eteisestä ensimmäisen löydöksen luota pidemmälle, palkittiin makuuhuoneessa toisella. Raato oli pienempi, mutta kilpailijoita oli vähemmän.

Ensimmäisenä paikalle ehtineet kärpäset parveilivat tyytyväisinä kuumuudessa, kun veri hyytyi tummana laattalattialle ja matolle. Pyykit roikkuivat ulkona pyörivällä kuivaustelineellä, rutikuivina ja auringon jäykistämisenä. Lapsen potkulauta oli jätetty kivipolulle. Kilometrin säteellä maatilasta oli vain yksi sykkivä ihmissydän.

Siksi kukaan ei hätkähtänyt, kun talon uumenista alkoi kuulua vauvan itkua.

Luku 1

Nekin, jotka eivät kulkeneet kirkon ovesta joka joulu, osasivat ennakoida, että istuimet eivät riittäisi kaikille surijoille. Sisäänkäynnin eteen oli jo muodostunut mustanharmaa suma, kun Aaron Falk ajoi paikalle pölyttäen perässään tomua ja kuivia lehtiä.

Naapurukset yrittivät päättäväisyyttään peitellen etuilla toisiaan, kun tungos vähitellen eteni oviaukon läpi. Tien toisella puolella parveili media.

Falk ajoi autonsa parhaat päivänsä nähneen pick-upin viereen ja sammutti moottorin. Ilmastointilaitteen humina hiljeni, ja sisälämpötila alkoi välittömästi nousta. Hän silmäili hetken väkijoukkoa, vaikka oikeastaan olisi pitänyt jo kiiruhtaa. Hän oli vitkastellut koko matkan Melbournesta ja saanut viiden tunnin ajoajan venymään yli kuuteen tuntiin. Varmistuttuaan, ettei yksiäkään tuttuja kasvoja näkynyt, hän nousi autosta.

Myöhäisen iltapäivän kuumuus kääri hänet syleilynsä kuin lämmin huopa. Hän avasi takapenkin oven, ja kuuma kahva poltti hänen sormiaan. Hetken epäröityään hän nappasi istuimelta hattunsa. Leveälierinen ruskea kangashattu ei käynyt yksin tumman puvun kanssa. Mutta Falkin iho oli puolet vuodesta siniseen vivahtavan valkoinen

kuin rasvaton maito ja toisen puolen pisamilla, joten hän valitsi ennemmin tyyllirikon kuin ihosyövän.

Luonnostaan kalpeana, vaaleilla hiuksilla ja olemattomilla silmäripsillä siunattuna hän oli kolmenkymmenenkuuden ikävuotensa mittaan ajatellut useasti, että kenties Australian aurinko yritti kertoa hänelle jotain. Sen viesti oli helpompi sivuuttaa Melbournen pitkissä varjoissa kuin täällä Kiewarrassa, missä varjopaikkoja ei ollut tarjolla kuin hetkellisesti.

Falk vilkaisi tielle, joka johti pois kaupungista, ja katsoi sitten kelloaan. Hautajaiset, muistotilaisuus, yksi yö, ja sitten hän lähtisi. *Kahdeksantoista tuntia*, hän laski. Ei enempää. Se ajatus päällimmäisenä mielessään hän harppoi kohti väkijoukkoa pidellen toisella kädellä hattuaan, kun äkillinen kuuma tuulenpuuska lennätti naisten helmet ilmaan.

Kirkko oli sisältä vielä pienempi kuin hän muistikaan. Kylki kyljessä ventovieraiden kanssa Falk imeytyi syvemmälle kirkkosaliin. Hän huomasi seinustalla vapaan paikan ja säntäsi valtaamaan sen nojaten kylkensä maa-jussiin, jonka puuvillainen kauluspaita piukotti vatsan kohdalta. Mies nyökkäsi hänelle ja käänsi sitten tuijottavan katseensa takaisin eteenpäin. Falk näki ryypt siellä, missä paidan hihat olivat vielä jokin aika sitten olleet käärittyinä.

Falk otti hatun päästään ja löyhytti sillä itseään vähäeleisesti. Hänen katseensa lähti kuin väkisin kiertämään salia. Alkuun vierailta näyttäneet kasvot tarkentuivat, ja kummastukseksien hän yllättyi tunnistaessaan ihmisiä ryyppyjen, harmaiden hiusten ja lisäkilojen takaa.

Pari riviä taaempana istuva iäkäs mies nyökkäsi Falkin katseen kohdatessaan, ja he hymyilivät toisilleen surumie-

lisesti. Mikä hänen nimensä olikaan? Falk yritti muistella. Hänen ajatuksensa harhaili. Mies oli ollut opettaja. Falk sai palautettua mieleensä häivähdyksen miehestä luokan edessä opettamassa urhoollisesti maantiedettä, puutöitä tai jotakin muuta ainetta tymppiintyneille teini-ikäisille, mutta muistikuva ei pysynyt terävänä.

Mies katsahti vieressään olevaa penkkiä nyökäten sen merkiksi, että voisi tehdä Falkille tilaa, mutta hän pudisti päätään kohteliaasti ja kääntyi katsomaan salin etuosaan. Hän mieluiten vältteli rupattelua hyvinäkin hetkinä, ja tämä hetki oli valovuosien päässä hyvästä.

Voi taivas, miten pieni keskimmainen arkku oli. Kahden täysikokoisen välissä se näytti entistäkin hirveämmältä. Tosin mikään ei voisi olla tämän hirveämpää. Pienet lapset, joiden sileäksi suittu tukka oli liimautunut päähän kiinni, sanoivat sen ääneen: *Katso, isä. Tuossa laatikossa on jalkapallon värit.* Isommat lapset, jotka jo tiesivät, mitä sisällä oli, katsoivat näkyä kauhistuneen hiljaisuuden vallassa ja liikehtivät hermostuneesti koulupuvuissaan äiteihinsä painautuen.

Kolmen arkun yläpuolella oli suurennettu valokuva, josta katsoi nelihenkinen perhe. Jähmettyneet hymyt näyttivät ylisuurilta ja pikselöityneiltä. Falk tunnisti valokuvan uutisista. Sitä oli käytetty paljon.

Kuvan alle oli muodostettu luonnonkukista vainajien nimet. *Luke, Karen, Billy.*

Falk jäi tuijottamaan Luken valokuvaa. Paksun, mustan hiuskuontalon seassa näkyi harmaata, mutta hän näytti silti timmimmältä kuin kolmenkymmenenviiden ylittäneet miehet yleensä. Kasvot olivat vanhemmat kuin Falk muisti, mutta aikaa olikin vierähtänyt jo miltei viisi vuotta. Itsevarma virne ja ovela katse eivät olleet muut-

tuneet miksikään. *Ihan niin kuin ennen*, Falk huomasi ajattelevansa. Kolme arkkua todisti muuta.

”Hitonmoinen tragedia.” Falkin vieressä seisova maajussi puhkesi yhtäkkiä puhumaan. Mies piti käsiä puuskassa edessään, nyrkit oli työnnetty tiukasti kainaloiden alle.

”Niin on”, Falk sanoi.

”Tunsitko perheen hyvinkin?”

”En varsinaisesti. Vain Luken, perheen – ” Falk häkeltyi hetkeksi eikä keksinyt, millä ilmauksella kuvaisi suurimassa arkussa makaavaa miestä. Hän hapuili sopivaa sanaa mielessään, mutta löysi vain iltapäivälehtien kliseisiä nimityksiä.

”Perheen isän”, oli hänen lopullinen valintansa. ”Olimme lapsuudenystäviä.”

”Kyllä minäkin Luke Hadlerin tiedän.”

”Kaikki varmaan tietävät nyt.”

”Asutko edelleen täälläpäin?” Maajussi liikutti painavaa kehoaan hieman ja katsoi Falkia ensimmäistä kertaa kunnolla.

”En. En ole asunut pitkään aikaan.”

”Vai niin. Ihan kuin olisin silti nähnyt sinut jossain.” Maajussi kurtisti kulmiaan mietteliäänä ja yritti muistella, mistä tunnisti hänen kasvonsa. ”Et kai sinä vaan ole niitä hemmetin tv-toimittajia?”

”En. Työskentelen poliisina. Melbournessa.”

”Ihanko totta? Ottakaapas selvää, miten hallitus on päästänyt asiat tähän jamaan.” Mies nyökkäsi merkittävästi Luken, hänen vaimonsa ja kuusivuotiaan poikansa ruumiiden suuntaan. ”Me täällä yritämme tuottaa ravintoa kansalle vuosisadan vaikeimmissa sääoloissa, ja herrat siellä vain suunnittelevat maataloustukien leikkauksia. Tavallaan ymmärrän tuotakin piruparkaa. Se on helve...”

Mies vaikeni. Hän katsoi ympärilleen kirkkosalissa. ”Hiivatinmoinen skandaali, sanon minä.”

Falk jäi puntaroimaan mielessään Canberran päättäjien syntejä. Hadlerin perheen tragedian mahdollisia taustasyitä oli retosteltu monisanaisesti sanomalehtien sivuilla.

”Tutkitko tätä tapausta?” Mies nyökkäsi arkkujen suuntaan.

”En. Olen paikalla ihan vain ystävänä”, Falk sanoi. ”Enkä tiedä, onko tässä oikeastaan mitään tutkittavaakaan.”

Falk tiesi vain sen, minkä kaikki muutkin olivat uutisista kuulleet. Niiden tietojen valossa tapaus vaikutti selvältä. Laukaukset oli ammuttu Luken haulikolla. Samaisen haulikon piippu oli myöhemmin löydetty hänen suunsa paikalta.

”Ei. Tuskinpa”, maajussi sanoi. ”Se tuli vain mieleen, kun kerran olitte ystäviä.”

”En tutki tällaisia juttuja. Olen töissä keskusrikospoliisin rahanpesun selvittelykeskuksessa.”

”Tuo ei sano minulle mitään.”

”Minä seuraan rahan liikkeitä. Yritän löytää ylimääräisiä nollia lukujen perässä. Tutkin rahanpesua, kavalluksia, sen sellaista.”

Mies sanoi jotain vastaukseksi, mutta se ei kantautunut Falkin korviin. Hänen katseensa oli siirtynyt kolmen arkun rivistä surijoihin, jotka istuivat etummaisessa kirkonpenkissä. Se oli varattu lähiomaisille. Taemmas asettuvat ystävät ja naapurit pääsivät tuijottamaan heidän takaraivojaan kiitellen onneaan, ettei tämä ollut sattunut omalle kohdalle.

Viime kerrasta oli kaksikymmentä vuotta, mutta Falk tunnisti Luken isän välittömästi. Gerry Hadlerin kasvot olivat harmaat. Silmät tuntuivat vajonneen syvemmälle

pään sisään. Mies istui kuuliaisesti omalla paikallaan eturivissä, mutta pää oli kääntynyt. Hän ei kiinnittänyt huomiota vieressään nyyhkyttävään vaimoonsa eikä kolmeen puiseen arkkuun, joissa hänen poikansa, miniänsä ja pojanpoikansa ruumiit lepäsivät. Sen sijaan hän tuijotti tiiviisti Falkia.

Jostain taaempaa kaiuttimista alkoi kuulua musiikkia. Hautajaiset olivat alkamassa. Gerry nyökkäsi lähes huomaamattomasti, ja Falk huomasi kätensä etsiytyvän taskulleen. Hän tunsu siellä kirjeen, jonka oli löytänyt työpöydältään kaksi päivää aiemmin. Lähettäjä oli ollut Gerry Hadler, ja paperissa luki kuusi raskaalla kädellä kirjoitettua sanaa:

Luke valehteli. Sinä valehtelit. Tule hautajaisiin.

Falk käänsi katseensa pois ensimmäisenä.

Valokuvia oli vaikea katsoa. Ne heijastettiin salin etuosaan viritetylle valkokankaalle tauottomana koosteena. Luke tuulettamassa nappulaikäisenä jalkapallokentällä; nuori Karen ponin selässä ylittämässä estettä. Valokuviin vangitut hymyt tuntuivat nyt jotenkin irvokkailta, eikä Falk ollut ainoa, jonka katse hakeutui muualle.

Valokuvan vaihtuessa jälleen Falk näki hämmästykseseen oman naamataulunsa. Hän katsoi rakeisessa kuvassa olevaa yksitoistavuotiasta itseään. He esittelivät Luken kanssa paidattomina ja suu auki siiman päässä killuvaa pientä kalaa. He näyttivät onnellisilta. Falk yritti palauttaa hetken mieleensä. Se ei onnistunut.

Kuvakavalkadi jatkui. Vuoroin Luke, vuoroin Karen poseeraamassa kasvoillaan hymy, joka tuntui loputtomalta, ja sitten mukaan ilmestyi taas Falk. Tällä kertaa kuva sai hänen henkensä salpautumaan. Kirkkokansan

supinasta päätellen moni muukin hätkähti näkyä.

Nuorempi versio hänestä itsestään seiso i Luken vieressä, he molemmat olivat nyt pitkäraajaisia ja finninaamaisia. He hymyilivät tässäkin kuvassa, mutta nyt osana nelikkoo. Luken käsivarsi puristi vaaleatukkaisen teinitytön kapeaa vyötäröä. Falk piti kättään varovaisemmin mustahiuksisen ja tummasilmäisen tytön olkapäällä.

Falk ei voinut uskoa, että tätä valokuvaa esiteltiin julkisesti. Hän loi katseen Gerry Hadleriin, joka tuijotti eteensä määrätietoisena näköisenä. Falk tuns i maajussin siirtävän painoaa tehdäkseen tietoisesti hajurakoa häneen. Taisi lamppu vihdo i syttyä, Falk ajatteli.

Hän pakotti itsensä katsomaan valokuvaa. Heitä neljää. Tyttöä vieressään. Hän piti katseensa tummissa silmissä, kunnes ne katosivat valkokankaalta. Falk muisti sen hetken, kun kuva oli otettu. Eräänä iltapäivänä pitkän kesän lähestyessä loppuaan. Päivä oli ollut mitä parhain. Kuva oli yksi viimeisistä, jossa he kaikki neljä olivat yhdessä. Kaksi kuukautta myöhemmin tummasilmäinen tyttö oli kuollut.

Luke valehteli. Sinä valehtelit.

Falk tuijotti lattiaa minuutin verran. Kun hän nosti katseensa uudelleen, oli siirrytty ajassa eteenpäin, ja Luke ja Karen hymyilivät muodollisesti hääpäivänä otetussa valokuvassa. Myös Falk oli saanut kutsun. Hän yritti muistella, mihin tekosyyhyn oli vedonnut ilmoittaessaan, että ei päässyt tulemaan. Melko varmasti työkiireisiin.

Billy ilmestyi valokuviin. Ens in punakkana vauvana, sitten porröpäisenä taaperona. Hänessä näky i isänsä piirteitä. Sortiasuisena joulukuusen vieressä. Koko kolmihenkinen perhe hirviöasuihin pukeutuneena, hymyillen niin että kasvomaalit karisivat suupielistä. Hyppäys parin

vuoden päähän, ja saman verran vanhempi Karen piteli taas vauvaa sylissään.

Charlotte. Perheen onnekas. Hänen nimeään ei ollut kirjoitettu kukkasin. Kuin käsikirjoituksen mukaan, nyt vuoden ja kuukauden ikäinen Charlotte alkoi parkua eturivipaikallaan isoäitinsä sylissä. Barb Hadler puristi tyttöä yhdellä kädellä tiukemmin itseään vasten ja nytkyi paikallaan rytmikkäästi. Toisella kädellään hän painoi nenäliinaa kasvoilleen.

Falkilla ei ollut kokemusta pikkulapsista, eikä hän tiennyt, oliko Charlotte tunnistanut äitinsä valokuvasta. Ehkä tyttö vain protestoi sitä, että oli tullut liitetyksi mukaan muisteloon, vaikka oli mitä suuremmassa määrin elossa. Hän joutuisi tottumaan siihen, Falk totesi. Muuta vaihtoehtoa ei olisi. Tyttö joutuisi varttumaan ainoan eloonjääneen leima otsassaan.

Musiikki vaimeni lopulta kokonaan, ja viimeiset valokuvat heijastuivat valkokankaalle painostavan hiljaisuuden vallitessa. Salin valtasi kollektiivinen helpotus, kun joku sytytti valot. Ylipainoinen pappi kipusi vaivalloisesti korokkeelle johtavat kaksi askelmaa, ja Falkin katse kiinnittyi taas kolmen arkun kammottavaan muodostelmaan. Hän ajatteli tummasilmäistä tyttöä ja valetta, joka oli seipitetty yksissä tuumin kaksikymmentä vuotta sitten, kun pelko ja murrosiän hormonit olivat virranneet sakeana hänen suonissaan.

Luke valehteli. Sinä valehtelit.

Miten pitkä välimatka siitä päätöksestä oli tähän hetkeen? Kysymys pakotti hänen mieltään kuin tuore mustelma.

Salin etuosassa istuva vanhempi nainen kääntyi katsomaan häneen. Falk ei tiennyt, kuka nainen oli, mutta näki

hänen nyökkäävän kohteliaasti tunnistamisen merkiksi. Falk katsoi muualle. Kun hän käänsi päänsä takaisin, naisen katse oli edelleen porautunut häneen. Nainen kurtisti kulmiaan ja kääntyi vieressään istuvan iäkkään rouvan puoleen. Falk ei osannut lukea huulilta, mutta tiesi, mitä siellä kuiskattiin.

Falkin poika on täällä taas.

Toisen naisen katse käväisi Falkin kasvoissa ja kääntyi saman tien pois. Hän vahvisti ystävänsä epäilyksen pienellä nyökkäyksellä ja kumartui supattamaan toisella puolellaan istuvan naisen korvaan. Falkin rintaa alkoi puristaa ikävä ahdistus. Hän vilkaisi kelloaan. *Seitsemäntoista tuntia.* Sitten hän lähtisi. Toistamiseen. Luojan kiitos.

Luku 2

”Aaron Falk, et kyllä piru vie lähde mihinkään.”

Falk seiso i autonsa vierellä ja tunki suurta houkutusia hypätä rattiin ja kaasuttaa pois paikalta. Suurin osa saattoväestä oli jo lähtenyt taivaltamaan lyhyttä matkaa muistotilaisuuteen. Falk kääntyi katsomaan puhujaa eikä voinut olla puhkeamatta hymyyn.

”Gretchen”, hän sanoi, kun nainen veti hänet halaukseen ja puristi otsansa hänen olkapäätään vasten. Falkin leuka painautui naisen vaaleisiin hiuksiin, ja he seisoivat tovin siinä yhdessä keinuen.

”Voi taivas, miten ihana nähdä sinut täällä.” Ääni kuului vaimeana jostain kainalon suunnalta.

”Mikä on olo?” hän kysyi, kun nainen irrotti otteensa. Gretchen Schoner kohautti olkiaan ja paljasti aurinkolasien takaa itkettyneen punaiset silmät.

”Ei kovin hyvä. Huono suorastaan. Entä itselläsi?”

”Samanlainen.”

”Sinä näytät ihan samalta.” Gretchen sai puristettua huulilleen hymyntapaisen. ”Olet yhtä albiino kuin ennenkin.”

”Et ole itsekään juuri muuttanut.”

Gretchen hörähti, mutta hymy kiristyi. ”Enkö muka, kahdessakymmenessä vuodessa? Älä nyt viitsi.”

Falk ei ollut sanonut sitä pelkästään imarrellakseen. Gretchen näytti edelleen samalta kuin teini-ikäisistä kaveruksista otetussa valokuvassa, joka oli nähty kirkossa.

Vyötärö, jonka ympärillä Luken käsi oli levännyt, oli nyt hitusen leveämpi, eivätkä hiukset olleet enää vaaleat luonnostaan, mutta Gretchenin silmät olivat yhtä siniset ja poskipäät yhtä korkeat kuin nuoruusvuosina. Naisen suorat housut ja pusero istuivat sovinnasta hautajaisasua tiukemmin, eikä hän selvästikään tuntenut oloaan mukavaksi niissä. Falk pohti, oliko asu lainattu vai harvoin käytössä.

Gretchenkin tutkaili Falkia tarkkaan, ja kun heidän katseensa kohtasivat, hän alkoi nauraa. Se muutti hänen olemuksensa heti valoisammaksi, nuoremmaksi.

”Eiköhän mennä.” Gretchen tarttui häntä käsivarresta. Kämmenen kosketus tuntui viileältä hänen iholleen. ”Muistotilaisuus pidetään asukastalolla. Yhdessä selviämme siitä.”

He lähtivät liikkeelle, ja Gretchen viittilöi kepin kanssa leikkivälle pikkupojalle. Poika keskeytti puuhansa vastahakoisesti. Gretchen ojensi kätensä, mutta poika kieltäytyi tarttumasta siihen ja marssi heidän edelleen heilutellen keppiään kuin miekkaa.

”Minun poikani Lachie”, Gretchen sanoi ja vilkaisi samalla sivusilmällä Falkiin.

”Niinpä tietysti. Aivan.” Falk ei ollut heti muistanut, että hänen lapsudentoverinsa oli tätä nykyä äiti. ”Kuulinkin, että olet saanut lapsen.”

”Keneltä sinä sen kuudit? Lukeltako?”

”Niin varmaan”, Falk sanoi. ”Siitä on tosin jo aikaa. Kuinkas muutenkaan. Miten vanha hän on?”

”Vasta viisivuotias, mutta melkoinen jehu jo nyt.”

Heidän edellään Lachie huitoi näkymättömiä vihollisia kuvitteellisella miekallaan. Pojan silmät olivat etäällä toisistaan, ja hänen kihara hiuspehkonsa oli hiekanvaalea, mutta Falk ei erottanut pojan pienistä kasvoista Gretchenin piirteitä. Hän yritti muistella, oliko Luke maininnut Gretchenin kumppania tai puhunut pojan isästä. Ei varmaankaan. Tottahan hän nyt sellaisen muistaisi. Falk vilkaisi Gretchenin vasenta kättä. Sormusta ei näkynyt, mutta siitä ei nykyään voinut päätellä mitään.

”Miten perhe-elämä sujuu?” hän lausahti lopulta, kalastellen lisää tietoa.

”Ihan mukavasti. Lachie on joskus vähän haastava”, Gretchen sanoi puoliääneen. ”Olen yksinhuoltaja. Mutta hän on kunnan poika. Kyllä me pärjäilemme. Ainakin toistaiseksi.”

”Vieläkö vanhemmillasi on maatila?”

Gretchen pudisti päätään. ”Ei. He jäivät eläkkeelle ja myivät sen jo kahdeksan vuotta sitten. Muuttivat kerrostaloasuntoon Sydneyyn lähelle siskoani ja hänen lapsiaan.” Hän kohautti olkiaan. ”Kuulemma viihtyvät siellä. Suurkaupungissa. Isä käy pilates-tunneilla.”

Falkia hymyilytti ajatus suorasanaisesta herra Schonerista keskittymässä keskivartalon syviin lihaksiin ja tekemässä hengitysharjoituksia.

”Mikset lähtenyt perässä?” hän sanoi.

Gretchen naurahti ilottomasti ja heilautti kättään tietä reunustavien kuivien puiden suuntaan. ”Ja jättäisin kaiken tämän? Ei. Olen asunut täällä koko ikäni, tämä paikka on mennyt veriin. Kyllähän sinä tiedät.” Hän puraisi kieltään ja vilkaisi Falkia sivusilmällä. ”Tai et ehkä tiedäkään. Olen pahoillani.”

Falk kuittasi anteeksipyyntönsä kädenheilautuksella.
”Mistä sinä saat elantosi nykyään?”

”Pyöritän maatilaa, kuinkas muutenkaan. Tai ainakin yritän saada siitä elannon. Ostin Kellermanien tilan joitakin vuosia sitten. Kasvatan lampaita.”

”Ihanko totta?” Falk oli vaikuttunut. Se oli arvokas kiinteistö. Tai oli ainakin hänen nuoruudessaan ollut.

”Entäs sinä itse?” Gretchen kysyi. ”Lähdit kuulemma poliisiin palvelukseen.”

”Niin tein. Keskusrikospoliisiin. Olen siellä vieläkin.” He kävelivät jonkin matkaa vaiti. Puista kantautuva raivokas sirkutus kuulosti samalta kuin hänen muistoissaan. Edellä kulkeva saattoväki oli kerääntynyt pieniksi joukkioiksi, jotka erottuivat hiekkatiestä kuin mustat tahrat.

”Mikä täällä on yleinen mieliala?” Falk kysyi.

”Surkea.” Sana oli painokas. Gretchen naputti sormella huultaan entisen tupakoitsijan levottomuudella. ”Tilanne oli karkea jo muutenkin. Kaikki pelkäävät, että rahat loppuvat ja kuivuus jatkuu. Sitten tapahtui tämä Luken perheen juttu, ja kaikelta putosi pohja. Sen voi suorastaan aistia, Aaron. Tämä on kuin elävien kuolleiden kaupunki. Kukaan ei tiedä, mitä tehdä tai mitä sanoa. Tarkkailemme toisiamme. Mietimme, kuka sekoaa seuraavaksi.”

”Jesus.”

”Niinpä. Aivan kauheaa.”

”Olitteko sinä ja Luke edelleen läheisiä?” Falk kysyi uteliaana.

Gretchen epäröi hetken. Hänen suupielensä kiristyivät.
”Emme olleet. Enää vuosiin. Emme niin kuin silloin, kun me neljä liikuimme yhdessä.”

Falk mietti valokuvaa. Luke, Gretchen, hän itse. Ja Ellie Deacon, jolla oli pitkä, tumma tukka. He olivat olleet

niin läheisiä. Niin kuin murrosikäisenä ollaan, kun kaikki ystävät tuntuvat sielunkumppaneilta ja niiden siteiden kuvittelee kestävän ikuisesti.

Luke valehteli. Sinä valehtelit.

”Te ilmeisesti piditte yhteyttä”, Gretchen sanoi.

”Satunnaisesti.” Se nyt ainakin piti paikkansa. ”Vaihdoin kuulumiset oluttuopin ääressä, kun Luke oli käymässä Melbournessa, ja sen sellaista.” Falk vaikeni hetkeksi. ”Nyt en ollut nähnyt häntä muutamaan vuoteen. Elämä on niin kiireistä. Hän kasvatti perhettä, ja minä tein paljon töitä.”

”Ei sinun tarvitse selitellä mitään. Me kaikki tunnemme piston sydämessämme.”

Asukastalo oli ääriään myöten täynnä. Falk yritti jättäytyä jälkeen ulkoportailta, mutta Gretchen tarttui häntä käsivarresta.

”Tule nyt vain, hyvin se menee. Tuskin sinua kovin moni enää edes muistaa.”

”Luulenpa, että hyvinkin moni. Etenkin nähtyään hautajaisissa sen valokuvan.”

Gretchen irvisti. ”Niinpä. Se oli minullekin järkytys. Mutta sinä et ole nyt täällä päällimmäisenä ihmisten mielessä. Pidä matalaa profilia. Mennään sisäpihalle.”

Vastausta odottamatta hän tarttui Falkin hihaan ja nappasi pojan käsipuoleensa, sitten hän lähti luovimaan tungoksen läpi sisään rakennukseen. Kuumuus oli läkähdyttävä. Asukastalon ilmastointi puhkui täysillä, mutta se ei riittänyt viilentämään sisään pakkautuneita surijoita. Väki seurusteli vakavin ilmein, muovikupit ja suklaakakkulautaset käsissään.

Gretchen pujotteli lasiovien kautta sisäpihan leikki-paikalle, minne moni muukin oli paennut ahtautta. He

VALTAISAAN MAAILMANMENESTYKSEEN NOUSSEEN AARON FALK -SARJAN ALOITUS

Kiewarran kaupunki Australiassa kärsii vuosisadan pahimmasta kuivuudesta. Kahteen vuoteen ei ole satanut, ja koko kaupunki on kuin painekattila. Lopulta katastrofaalinen kuivuus johtaa Hadlerin perheen raakaan surmaan.

Poliisi Aaron Falk saapuu hautajaisiin vastentahtoisesti. Vuosia sitten Kiewarrassa tapahtui jotakin, minkä seurauksena Aaron ajettiin ulos kaupungista. Ja nyt tuo jokin pakottaa Aaronin jäämään tutkimaan tapausta.

”Skandidekkarien koleudelle tervetullut vastalääke, Australian takamaille sijoittuva rikosromaani, jonka käänteet saavat hien virtaamaan joka sivulla.”

SUNDAY EXPRESS

9 789520 403751

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0375-1

Alkuperäiskansi: MDCN Creative
Kannen valokuvat: Jodie Griggs/Getty Images